

Imaórák

43.

Mégis - öröm...

2024. március

Az öröm a keresztény ember lélegzete. Az igazi béke adta öröm nem csal meg, miként a mai kultúra kínálata, mely ezernyi dolgot talál ki, hogy szórakoztasson bennünket, hogy végeérhetetlen életöröm-darabkával lásson el. A keresztények egyik megkülönböztető jegye az öröm – minden próbatétel és nehézség ellenére...

Az örömet nem lehet boltban venni, mert a Szentlélek ajándéka, amely tovább él a zavar és a próbatétel pillanataiban is...

Ferenc pápa

Ajánlás:

Szorongatásban élünk, a külvilág ránk telepszik. Gyakran meg önmagunkkal, szűkebb-tágabb környezetünkkel van bajunk, és időnként belesavanyodunk a vélt vagy valós probléma halmazunk bogozgatásába. Elfelejtkezünk Jézus tanításáról, ígéreteiről, a nekünk készített országról, helyről.

„Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik. ...” Erről gyakran elfelejtkezünk...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az elmúlt évszázadok istentagadó ideológiái a teljes szabadság elérését, földi mennyországot ígértek: „szabadság, egyenlőség, testvériség”. Az utópisztikus elképzelést azonban terrorral igyekeztek az istenadta népre kényszeríteni. Így lett fő ellenség a hit, a vallás, és az ennek szellemében „működő” ember, és minden ilyen szellemiségű közösség. Ismerjük a történelmet, e kóros eszmék embertelenségét, áldozatait – jelen utóhatásait, újraéledését!

Nemcsak társadalmi környezetünkben, de az ember egyéni életében is vannak problémák, nehézségek, mind fizikai, mind lelki téren. Ha csak ezt nézzük, és horizontunk a földi lét határáig terjed, gyakran volna okunk elkeseredésre, depresszióra. De érdemes felemelni fejünket, és ezen túlra nézni!

Jézus nyomán járva az örök élet dimenziójából érdemes jelen életünk történéseit szemlélni, szorongattatásaink idején is...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2024.02.16. - 23:20

2024. március

Kedves Testvérek!

László atya betegsége miatt ma újra magunkban vagyunk Jézusunkkal. Az Oltáriszentség a kápolnában maradt, de tudjuk, hogy Ő köztünk van. Ma is Hozzá akarunk közelebb kerülni.

Farsang idején az emberek az öröme, vidámságra hangolják szívüket, lelküket. Mi, keresztények is így teszünk. Összejönnek közösségeink, hogy pár vidám órát együtt töltsünk. Ilyen alkalmakkor igyekszünk otthon hagyni gondjainkat, terheinket, problémáinkat, amik egyébként személyes életünk velejárói. Hiszen tudjuk, a szenvedések, a megpróbáltatások mindenkit megtalálnak, – előbb-utóbb.

De lassan vége a farsangnak, és szorongatásokból is akad bőven mostanában. Ha nem is személyes életünkben, de a minket körülvevő világban mindenképpen tapasztaljuk ezt az állandó fenyegetettséget. *Az egyik fél világ / Fölfalni készül a fél másikat* – ahogy Sík Sándor írta egyik versében. Nekünk ebben a világban kell megélni a Krisztushoz tartozásunk örömét. Valljuk be férfiasan, nem mindig sikerül...

Korábban olvastam Gyökössy Bandi bácsi „Mégis-öröm” című könyvét, amit a filippi levél alapján írt. Csak ajánlani tudom mindenkinek, különösen a terheket hordozóknak, mert felvetett gondolatai nagy megerősítést jelentenek a megpróbáltatások elviselésében, értelmezésében.

Igen, ha kereszténynek gondoljuk magunkat, nem hagyhatjuk ki ezeket az életünkben. Nem érdemes lázadoznunk Isten ellen, inkább érdemes elkezdni gondolkodni, mit is akar üzeni nekünk, mi a keresztény megoldás az adott helyzetben. Ilyenkor bizonyára eszünkbe jutnak Jézus szavai: „aki követni akar, vegye fel minden nap a keresztjét, úgy kövessen”. Meg az is: „jőjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok, és terheket hordoztok, és én felüdítlek titeket”.

Hozzá teszem, ezt a követést – még ha időnként nagyon bele is fáradunk – nem önsajnálattunkba belesavanyodva, hanem keresztény derűvel kell tennünk. Mert az Úr nevelni akar, „mert rám is éber gondja van, / cselekszik bennem és általam” – ismét Sík Sándort idézve.

Ma este ilyen aspektusból nézzünk az öröme, a mégis-öröme, erre a keresztény derűre, amit a nehézségek közepette is őszintén átélhetünk.

Ha már Gyökössy Bandi bácsit említettem, idézzünk is az említett könyv gondolataiból:

Van egy könyve a Bibliának, melyben valaki olyan szituációban van, hogy mindenre van oka, csak az öröme nem, mert bilincsek között, börtönben van. Tehát nem lehet azt mondani a bilincsekben és börtönben levelet író Pálra, hogy neki aztán jól megy. De mégis tele van a szíve örömmel.

Egy gyülekezetnek ír, amelyre a legsúlyosabb üldöztetés vár. Már el is kezdődött – életre halálra megy, nem nadrágszj-megszorításra, nem egy kis aszkézisre, hanem az oroszlánok fogai közé kerülni a Circus Maximusban, vagy bárdal lefejeztetni, vagy megfeszítettetni. Sok választás nem volt. De valaki mégis örömről beszél. Noha nincs módja és nincs oka az öröme, mégis ír egy öröms levelet a gyülekezetnek.

Nos, itt hirtelen megálltam és azt mondtam: Ez az! Lehet, hogy önző vagyok – de elárulom, hogy nekem is szükségem van arra, hogy megtaláljam Pál apostol mégis-örömének a titkát. Gyakran hirdettem az igét a Filippi levél alapján, de most nem prédikálni szeretnék, nemcsak egy elméleti, egy magasröptű teológiai könyvet papírra vetni, hanem szeretném felfedezni ebben a levélben eleitől végig, hogy miért ez a legörömösebb könyv a Biblia könyvei között, amikor semmi ok sincs az örvendezésre? Mert az az érzésem, hogy itt mindnyájunknak erre van szükségünk: ellesni a MÉGIS-ÖRÖM titkát.

Mi, a XX. század emberei annyira hozzá vagyunk kötve a helyzetünkhöz, a körülményeinkhez, annyira befolyásolja örömünket az a szituáció, amiben élünk, hogy feltettük a kérdést: létezik-e minden körülménytől független öröm?

Pál megadja a MÉGIS-ÖRÖM kulcsát: az Úrban, Krisztusban örüljete! Ez az a sajátos felségterület, erőtér, ami vagy van, vagy nincs. Csinálni nem lehet: „a szél fú, ahol akar (Jn 3,8)” mert bizony, ez Isten Szentlelkének a tere.

Mi ebben az erőtérben szeretnénk élni, ahogy a magyar nyelv szépen fejezi ki: megélni. Így tekintünk a nehézségekre is, ami életünkben előfordul. Imádkozzunk!

Ó, Jézusom, Megváltóm, itt vagyok lábaidnál! Szeretem, dicsérem és áldom egész szívemből isteni gondviselésedet mindenért, amit rám küldtél vagy megengedtél. Mert mindaz, ami általad történik, jó és csodálatra méltó. Szent akaratom történik mindenben és minden által, bármennyire lázadozzék is ellene természetem. Legyen áldott és imádott isteni végzésed mindörökké!

Ég és föld előtt megvallom, teljes szívemből hiszem, Uram, hogy igazságos vagy, és hogy ezt a szenvedést, sőt, sokkal többet is megérdemlek bűneimért. Azért ezt a megpróbáltatást szívemből vállalom a Te dicsőségedre, igazságod kiengesztelésére, szent akaratom teljesítésére, szenvedésed iránti tiszteletből, melyet bűneimért viseltél el. Ámen.

Eudes Szent János

Isten gyermekei, Jézus testvérei, a mennyország örökösei vagyunk. Ez az örömünk igazi oka. Tudjuk, földi örömeink mennyire esetlegesek, ideig-óráig tartók. Ezekre is óriási szükségünk van, de ez nem lehet életcélunk. Nekünk más dimenzióból kell nézni földi örömünket.

Simon András: Az örömről

Fájdalmas élmény, hogy gyakran találkozhatunk örömtelen keresztényekkel. (Ehhez néha elég csak a tükörbe néznünk.) Pedig az örömtelen, egykedvű hívők olyanok, mint a rossz kereskedelmi ügynökök, akik lakásról-lakásra járva mindenkit lebeszélnek az általuk kínált portékákról.

Ha van valami, amivel felkelthetjük mások érdeklődését a hitünk iránt, az éppen a belülről sugárzó öröm, amely az átadottság gyermeki bizalmából fakad.

A világban talán éppen azért olyan sok a boldogtalanság, mert mi emberek, hajlamosak vagyunk túlértékelni féltve őrzött éniünket és életünket. Nem szívesen adjuk át semmilyen hatalomnak. A magunk urai akarunk lenni. Éppen úgy, mint azok az önszeretetükbe belekeseredett milliók, akik önmaguk uraiként, s mégis a gazdátlan kutya riadt tekintetével élik le életük legjavát. Pedig őket Isten éppen rajtunk, a mi örömünkön keresztül szeretné magához vonzani.

De hogy lehetnénk mi Isten örömének ügynökei, amikor elborult tekintettel, kimerültségtől és át nem adott gondoktól megkeseredett szívvel magunk is elveszett bárányoknak számítunk? Nem tehetünk mást, minthogy újra és újra Reá hagyatkozunk. Felsokasodott gondjainkat gyermeki bizalommal adjuk át ismét Neki, hogy felszabadulhasson bennünk az ÖRÖM, mely hitünk védjegye.

Közös énekünkkel erősítsük magunkban ezt az örömet – Krisztus erőterében:

Örvendezzünk, jertek, áhítatos lelkek, Istenünk oltáránál!

Nyissuk ki a lelkünk, vidám dalra keljünk: Mi Urunk mireánk vár.

Fölséges az Isten, por előtte minden, por a föld, por az ég is!

Mik a földön élnek: mint a szegény féreg. Szerető, szeret mégis.

Fiát adta értünk, őbenne remélünk, Főpapunk ő lett nekünk.

Áldozatunk ő lett s érte, Uram, Tőled reméljük üdvösségünk.

Keresztény derünk alapja a folyamatosan erősödő hitünk, és ez nem pusztán érzelem, sokkal inkább akarat, elhatározás, amihez – ha kérjük – segítséget is kapunk:

Sántáné G. Sára: Könyörgés

Köszönöm, hogy a helyemre tettél,
Hogy helyükre tudjak segíteni másokat.
Köszönöm, hogy beragyogtad a szívem sötétjét,
Hogy szét tudjam szórni a Te Fényedet.
Köszönöm, hogy meggazdagítottál,
Hogy meg tudjak ajándékozni másokat.

Segíts, hogy mindig a helyemen maradhassak,
S ha valakit elbukni látok,
Ne menjek el soha mellette,
Hanem a Te erőddel felemeljem.

Tisztítsd meg a szívem tükrét,
Hogy ne nyeljen el semmi fényt,
Hanem helyes szögbe állítva
Nagy részét csillagként tudjam visszaverni.

Nyisd meg szemem az ajándékok meglátására,
Szívemet azok elfogadására,
Fordítsd mindig felfelé a tekintetem,
Hogy meglássam, kinek mit kell továbbadnom.

Erősítsd a hitemet,
Növeld bizalmamat
És tölts el hálával.

Segíts, hogy jobban tudjak hinni Benned,
S ha hullámvölgybe kerülök,
Emelj fel szerető Kezeddel,
Hogy mindvégig Veled járhassak.

Adj több bizodalmat a Te szavad iránt,
Hogy mindig jót akarsz nekem,
S hogy átélhessem azt a csodát,
Hogy milyen jó Rád hagyni magam.

Töltsd meg a szívemet olyan nagy hálával,
Hogy az túlcsoorduljon,
S másokat is magával ragadjon
A Te dicsőségedre.

Tudom és köszönöm, hogy meghallgattál.
Ámen.

Jézushoz tartozásunk tudata tehát az igazi örömforrás, ez azután túlcsoordul bennünk, kinyílnak Testvéreink felé:

Bódás János: Elveszíthetetlen öröm

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen,
sok öröm van, elveszíthetetlen.
Van öröm, amely mindörökre tart,
nem árt neki szó, se tűz, se kard,
se fagy, se szélvész, átok vagy nyomor,
mitől a világ oly sokszor komor.
Van öröm, amely soha nem apad,
s ez az öröm: add másoknak magad!
Míg élsz, magadat mindig adhatod.
Adj szót, vigaszt, ha van falatot,
derűt, tudást, vagy békítő kezet,
mindez Tiéd! Vesd másba s nézheted,
hogy nő vetéted, hozva dús kalászt,
s meggazdagítva lelked asztalát.
Csoda történik: minél többet adsz,
Te magad annál gazdagabb maradsz.

Ebben a szellemben imádkozzunk:

Köszönöm Teremtőm, hogy embernek szülehettem erre a világra, amely telve van csodával. Köszönök minden új napot, minden új lehetőséget, köszönöm a munkakedvet és hogy mozogni tudok, hogy találkozhatom más emberekkel. Köszönöm az egyedüllétet és a pihenést, a virradatot és az alkonyt, a nyílt horizontot. Itt állok, kezeim telve vannak ajándékaiddal, segíts nekem, hadd osszam meg önmagamat másokkal. Ámen.

Az önző ember önmaga körül forog, önmagának él – persze, ezt sulykolja a main stream sokféle dologra – ez jár neked, ez kell neked, e nélkül senki vagy. Az Egyház tagjaiként, Krisztust követve mi közösségben létezőnk, ahol a mérce: szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ezért is nagyon fontos, hogy humorunkat, jó kedélyünket megőrizzük, és ezzel is szolgáljuk testvéreinket. A következő két vers, két ima ehhez kéri a segítséget:

Morus Tamás: Ima és jó kedély

Adj, Uram, jó emésztést, de legyen is mit emésztennem.

Adj testemnek egészséget, s persze szüntelenül jó kedvet is, mert ez az egészség záloga!

Adj, Uram, ép lelket: lássam meg a jót és a tisztát!

Ne türelmetlenkedjem a bűn miatt, de találjak utat, hogy legyőzzem azt!

Áldj meg olyan lélekkel, mely nem ismeri az unalmat, nem morog, nem sopánkodik és nem engedetlen.

Ne engeddd, hogy túl komolyan vegyem azt a valamit, ami sokszor belém lopakodik, és a neve: „ÉN”.

Add, Uram, hogy értsem a tréfát. Tégy képessé, hogy mindig tudjak kacagni egy viccen, hogy életem örömeiben bővelkedjek.

Tégy gazdaggá, hogy tudjak mit megosztani másokkal.

Sík Sándor: Imádság humorért

Csorgattál hitet fejemre,

(Vajha frissen örzeném!)

Koszorúztál kegyelemmel

(Volna fogytig bár enyém!)

Hetven éves fiatalnak

Még valami kellene:

Humort, humort önts szívembe,

Meghallgatás Istene!

Nézni tanulj, vaksi lelkem,
Míg csak meg nem láthatod
Emberben az angyal-embert
És az ember-állatot.
Egy szemeddel egyet látni,
Máskkal a másikat.
Nagy az Isten vadaskertje,
A mennyország tágasabb.

Egybelátni mind a kettőt
És eggyé ölelni át:
Erre kérd, míg kérheted még
A Szentlélek humorát.
Több ez, mint távolbalátás,
Közelnél is közelebb,
Ez tanít meg mosolyogni
Szenteket és bölcseket.

Hát az öreg, aki hordoz
Harminchárom nyavalyát
S kétszer annyi gyengeséget,
Honnan vegye mosolyát?
Honnan erőt elviselni,
Kinevetni önmagát,
Megmaradni emberszinten
Éjek éjszakáin át!

Nincs itt más, mint bölcsnek lenni,
Ha csak egy hüvelyknyinek,
Semmi más, csak szentnek lenni,
Ha csak egy babszemnyinek.
Uram, egy babszemnyi lélek
küldi Hozzád sóhaját:
Csorgasd cserepes ajkára
Öregeid humorát.

A kiáltás imádságunkból is ismerős a következő ima, amit előbb éneklünk, majd bővebben kifejve el is mondunk:

||: Ubi caritas et amor, Deus ib est. / Ahol szeretet és jóság, ott van Istenünk. :||

Minket itt Krisztus szerelme összegyűjtött.

Örvendezzünk és Őbenne vigadozzunk.

Féljük azért s szeressük az örök Istent

És egymást is megszeressük tiszta szívből.

Hol szeretet s irgalom van, ott az Isten.

Akiben szeretetet nincsen: semmi sincsen.

Ködben ül az s árnyékában a halálnak.

Mi tehát szeressük egymást, s nappal járjunk,

Világosság fiaihoz amint illik.

Hol szeretet s irgalom van, ott az Isten.

Szeretet a legnagyobb jó, legnagyobb kincs,

A parancsok teljessége mind ezen függ.

A szeretet tölt be új és régi törvényt.

Magas mennybe a szeretőt elsegíti.

Hol szeretet s irgalom van, ott az Isten.

Életkorunkban előre haladva szélesedik a világlátásunk, a bajokat, veszélyeket is jobban látjuk, és testi/szellemi hanyatlásunk is beindul. Mindez lehangolhatja bennünket, de életünkben a hangsúlyok áthelyeződnek, más szemüveggel nézzük a világot. Úton vagyunk, de hogy ez merre vezet, ezt bölcsességgel érdemes szemlélünk, és nem belekeseredve önsajnálattunkba. Richard Rohr gondolataival nézzünk egy kicsit hátra, – és előre:

Mindannyiunkra vár egy út, mely saját életünk második felébe vezet. Nem mindenki lép rá, bár mindannyian idősebbé válunk, sőt néhányunk jócskán öregebb lesz másoknál. Bizonyos okokból ez a „további út” gondosan őrzött titok. Sokan azt sem tudják, hogy egyáltalán létezik. Túlságosan kevesen vannak tudtában, túl kevesen beszélnek róla, vagy vannak tisztában vele, hogy különbözik az élet első felében megtett úttól.

...

Életünk első felének szinte szükségszerűen lejátszódó bukásai és csalódásai válhatnak alapjává annak a bölcsességen alapuló, mély életörömmel, amelyet az élet második fele tartogat számunkra. Fiatal korunkban és életünk delén természetes és helyénvaló módon belefeledkezünk önazonosságunk megalapozásába – előrelépni, elérni, megvalósítani vágyunk. Idősebb korunkban azonban el kell indulnunk egy további utazásra, amely kivezet a megszokott keretektől, és új kihívásokat jelent, de egyben tágabb horizontokat is nyit.

....

Az ismerős és a megszokott hamis megerősítést nyújt, a legtöbbünk mégis ezen a területen rendez be végleges otthonát. Az új már eleve ismeretlen és járatlan, ezért Istennek, az életnek, a sorsnak, a szenvedésnek kell megadnia számunkra a szükséges lökést – általában nagyot –, máskülönben egy tapodtat sem mozdulunk. Valakinek világossá kell tenni számunkra, hogy az otthon nem arra való, hogy ott éljük le az egész életünket, hanem arra, hogy elinduljunk onnan.

Annyit tudunk visszaadni – és Isten sem vár tőlünk mást – mint hogy alázatosan és büszkén visszaszolgáltassuk azt a „terméket”, amelyet kaptunk, – és amely mi magunk vagyunk!

Ha hihetek a szenteknek és a misztikusoknak, ez a késztermék becsesebb Isten szemében, mint amekkora értéke látszólag számunkra van. Bármilyen legyen is ez a misztérium, határozottan jó üzletet köthetünk! Az igazi vallás mindig annak mély, ösztönös megérzése, hogy már most részt veszünk valami rendkívüli jóban, annak ellenére, hogy minden erőnkkel igyekszünk ezt tagadni vagy elkerülni. Fel kell ismernünk, meg kell szenvednünk és élveznünk kell valamit résztvevőként. Már most abban az örök áramlásban vagyunk, amelyet a keresztények a Szentháromság isteni életének neveznek.

Itt a földi úton-levésünk közepette derűvel és örömmel érdemes tehát élnünk, mert tudjuk hova tartunk, kihez tartozunk. Azt is látjuk, hogy legszebben, a legigazabban, a legőszintebben a gyerekek tudnak örülni. Erről mesél nekünk Hanna, majd édesanyja vallomása megerősíti az ő szavait.

Aranyosi Ervin: Én el tudom hinni

Én el tudom még hinni a legszebbik mesét,
és szívem mélyén érzem, az élet csodaszép.
Bennem megvan feléd a teljes bizalom.
Kérhetsz hát bármit tőlem, én azt neked adom.

Nem félek a világtól, mert egy vagyok veled,
Én vagyok Istenemnek az egyik gyermeke,
S aki itt él e Földön, az mind testvér nekem,
s legyen növény, vagy állat, én mindet szeretem.

Persze, ez könnyű nékem, mert még kicsi vagyok,
nem tömtek tele hittel, a túl okos nagyok.
Nem kötnek zord szabályok, nem bénít félelem
nem kell rettegnem attól, hogy nem lesz élelem.

A dolgom még a játék, s benne ott az öröm,
s ha elbeszélgetsz vélem, boldogan köszönöm.
Az egészségem teljes, mivel teljes vagyok.
Magam után a földön még nyomokat hagyok.

Az ébrenlét, s az álom, egyformán boldogít,
és szeretnék így élni, egész a holtomig,
hogy vegyen körül mindig megértő szeretet.
Ez kéne a világnak, nekem és te neked...

Aranyosi Ervin: Bár lennének...

Bár lennének mindig tudatlan gyermekek,
kiket csupán a szeretet vezérel,
s felfedezhetnék azt az életet,
mikor az ember nem csak a szemével,
de szívével látja ezt a szép világot.
Örül a szépnek és örül minden jónak,
s nem hajszol kétes gazdagságot,
örülni tud egy mosolynak, egy szónak.

Bár lennének mindig tudatlan gyermekek,
kik nem keresik mindenben a rosszat.
Csak végig játsszák ezt az életet,
és ellenállnak bűnnek és gonosznak.
Mert a gyermek csak boldogságra vágyik,
csak azt teszi, miből öröm fakad,
nem bírál, nem ítél, hogy milyen a másik.
Amilyen vagy olyannak elfogad.

Bár lennénk mindig tudatlan gyermekek,
mert szebben él, ki hibát nem keres!
Ki elfogad, annak könnyebb lehet,
s csak egy a lényeg: őszintén szeress!
A szíved add, s mosoly legyen az ára,
- olvadjon fel a lelkünkben a jég -
ne vágyj sivár pénzre és gazdagságra,
boldogság, bőség a szíved lakja rég.

Azt hiszem, sok szempontot kaptunk az igazi örömhöz. Az önzetlen szeretet mindenképpen az alap, ez mindegyik idézett szövegből kiderült.

A Mégis-öröm könyvből kiemelek még egy gondolatot: Az **örömszerzés öröme**. Úgy gondolom, mindannyian megtapasztaltuk, hogy mennyire jó érzés nekünk is, ha másnak örömet tudunk szerezni. Sokszor ez többet ér minden egyéb, drága ajándéknál. Ráadásul bármilyen szegények vagyunk, bármennyire nyomorultak vagyunk, akkor is képesek lehetünk örömszerzésre. Talán ilyen szituációkban érezzük meg, hogy Isten erőterében vagyunk, az Ő végtelen szeretetéből sikerül valamit sugározni, az Ő fénye villan meg rajtunk. Keressük életünkben ezeket a felemelő pillanatokat!

Újra olvasom Richard Rohr ferences atya egyik gondolatát:

„Az igazi vallás mindig annak mély, ösztönös megérzése, hogy már most részt veszünk valami rendkívüli jóban, annak ellenére, hogy minden erőnkkel igyekszünk ezt tagadni vagy elkerülni. Fel kell ismernünk, meg kell szenvednünk és élveznünk kell valamit **résztvevőként**. Már most abban az örök áramlásban vagyunk, amelyet a keresztények a Szentháromság isteni életének neveznek.”

Ennek az örök áramlásnak a része egész életünk folyamata, történései. Ebben a tudatban érdemes élnünk, munkálkodnunk, bármilyen hivatásunk, munkaterületünk van. Így, mások jól-létének, örömének, derűjének a szolgálatába érdemes felhasználni talentumainkat, energiáinkat, ekkor lesz öröms a mi életünk is. Így tapasztalhatjuk meg az örömszerzés örömét is!

Reményik Sándor: Az örömszerzés programja

Nem, nem, versem, te nem vagy szuverén,
És nem mindegy neked:
Dobban-e más szív egyszerre veled
A mindenség kietlen kebelén.
Nem, nem, versem, te nem vagy szuverén.
Oszlop vagy? – Dóm vagy? – Hegycsúcs vagy? – Lehet.
Fölötted még egy kupola feszül:
A mindent elfedező Szeretet.
Hiába monddod: magamért vagyok.
Hiába monddod: magamnak vagyok.
Mosolyog a rejtelmes messzeség:
„Nem igaz” – mondja – és ragyog, ragyog.
Nem, nem, versem, te nem vagy szuverén,
Te másokért, mások számára vagy.
Örömszerző vagyok általad én.
Én, aki más örömet úgyse szerzek,
Ki az életnek rossz cselédje voltam,
S kinek egyebe sincsen, mint a versek.
Nem, nem, versem, te nem vagy szuverén.
Te engesztelő, áldozati láng,
Szent füst vagy az Élet oltárkövén,
Mindent pótló ezerjófű-növény.
Te azért vagy, hogy elmenvén, vigasztalj,
Szellemet idézz, szépséget marasztalj,
S megtérve megkönnyítsd az én keresztem:
Hogy olyan kevés örömet szereztem.

Életünk el van rejtve Krisztusban. Bármilyen történet földi életünkben, összedőlhet egzisztenciánk, találkozhatunk az emberek meg nem értésével, jöhet szenvedés, üldözés is, – az Úr nem hagy el – csak bizalommal, hittel forduljunk hozzá. Ezért élhetünk földi elhagyatottságainkban is ebben a **mégis-örömben**. Jussanak eszünkbe mindig Szent Pál szavai, különösen is a filippiekhez írt gondolatai, buzdítása. És soha ne szűnjünk meg hálát adni! Befejezésként énekeljünk:

//: Áldalak, jó Uram, teljes szívemből, hirdetem majd csodás tetteid és énekelek Rólad.

Áldalak, jó Uram, teljes szívemből, boldoggá tesz, hogy hozzád tartozom, alleluja! ://

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Örüljete az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljete. Méltányosságokat ismerje meg mindenki! Az Úr közel van. Ne aggódjatek semmi miatt, hanem minden imádságokban és könyörgéseetekben terjesszéték kéréséteket az Úr elé, hálaadástokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelméteket Krisztus Jézusban. Fil 4,4-7

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda